

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 stycznia 2013 r. powód P. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 33.060,30 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 4834,50 zł od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 28.225,80 od dnia 1 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna w W. (zwana dalej : (...)) był generalnym wykonawcą obiektu budowanego w W. przy ul. (...), zaś inwestorem był (...) SA w W.. (...) zlecił wykonanie robót budowlanych przy tym budynku (w zakresie instalacji elektrycznych) (...) sp. z o.o. w W. (zwana dalej : D.). Podwykonawcą D. na tej budowie była firma powoda P. L.. Powód zawarł z D. pięć umów zlecenia. Po wykonaniu zleconych prac wystawił siedem faktur VAT. Za wykonane prace D. dokonał trzech przelewów na rzecz powoda na łączną kwotę 59.060,48 zł tytułem zapłaty za faktury nr (...). Następnie wobec ogłoszenia upadłości spółki (...), pozwany ((...)) dokonał na rzecz powoda zapłaty w łącznej kwocie 44.692 zł tytułem zapłaty za faktury nr (...) oraz częściowo za fakturę (...). Zapłata dokonana przez (...) na rzecz powoda wynikała z ustaleń poczynionych pomiędzy D., a (...). Wskazane podmioty ustaliły, że od stycznia 2012 r. wynagrodzenie za wykonane przez podwykonawców D. prace będzie wypłacał (...). O tych ustaleniach poinformowali podwykonawców prezes D. oraz dyrektor (...) – p. Jelonek. Jednocześnie dyrektor J. przedstawił warunek, że jeżeli przy następnych pracach zleconych przez (...) powód obniży swoje koszty o 30% to faktura za marzec 2012 r. (faktura nr (...)) zostanie zapłacona. Powód zgodził się z takim rozwiązaniem , (umowy zlecenia – k.20-24, faktury –k. 25-31, potwierdzenie wpłat – k.32-36, potwierdzenie wykonania robót – k.37, pismo syndyka D. – k. 42, zeznania R. P. – k.106-108, zeznania M. Z. – k.124-125, zeznania P. M. – k.126).

Do zapłaty pozostała kwota 4834,50 zł z faktury nr (...) oraz kwota 28.225,80 zł wynikająca z faktury nr (...). Syndyk spółki (...) nie otrzymał tych kwot (pismo – k.79).

Powód wezwał (...) do zapłaty kwoty 28.225,80 zł (wezwania – k.43-45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do autentyczności i wiarygodności.

Sąd wziął pod uwagę również zeznania świadków R. P. i M. Z.. Zeznania świadków należy uznać za wiarygodne jako spójne, logiczne i konsekwentne. Także relacja powoda nie budzi wątpliwości co do wiarygodności jako spójna z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w całości tj. co do zapłaty kwoty 33 060,30 zł z ustawowymi odsetkami od kwot 4 834,50 zł od dnia 5 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, 28 225,80 zł od dnia 1 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

Powództwo w niniejszej sprawie nie wynika ani z umowy o dzieło, ani z umowy o roboty budowlane zawartej pomiędzy powodem i pozwanym. Powołanie się przez powoda na nieważność umów ze spółką (...), a w konsekwencji na zawarcie w sposób dorozumiany umów o dzieło z pozwanym nie stanowi podstawy dochodzonego roszczenia. Powód nie wykazał bowiem woli zawarcia takich umów, których stroną byłby powód i pozwany.

Wyłączona jest również solidarna odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 6471 § 5 k.c. Wykonanie instalacji elektrycznej nie jest bowiem „oddaniem obiektu” w świetle art. 647 kc.

Zasadność dochodzonego roszczenia wynika zaś z treści art. 405 k.c. oraz porozumień zawartych pomiędzy D., a pozwanym oraz pomiędzy pozwanym, a powodem.

Pozwany uzyskał korzyść w postaci wykonanych przez powoda instalacji elektrycznych na obiekcie, którego był głównym wykonawcą. Prace zostały wykonane prawidłowo, pozwany temu nie zaprzeczył. Pozwany za wykonanie tych prac nie zapłacił ani powodowi, ani spółce (...), z którą łączyła go umowa o dzieło. Jak wynika z ustaleń faktycznych pozwany zobowiązał się do wypłaty wynagrodzeń podwykonawcą spółki (...) za wykonane przez nich prace. Nie uregulował jednak należności względem powoda, pomimo istnienia aż dwóch porozumień w tym zakresie. Nie ma znaczenia, że miały one formę ustnych ustaleń. Zwłaszcza, że pozwany już po ustaleniach w znacznej części spełnił ciężące na nim zobowiązanie względem powoda.

W niniejszej sprawie drugorzędne znaczenie ma zatem podstawa prawna dochodzonego roszczenia. Istotną kwestią jest fakt prawidłowego wykonania dzieła (instalacji) i istnienia porozumień, które nakładały na pozwanego obowiązek wypłaty wynagrodzenia. Z zeznań świadków wynika wprost, że pozwany zobowiązał się do pokrycia zobowiązań finansowych podwykonawców wśród, których był także powód, za okres zarówno przed jak i po 1 marca 2012 r. Co istotne przy tworzeniu tych porozumień po stronie pozwanego brała udział osoba pełniącą funkcje dyrektora pozwanego przedsiębiorstwa, uznać go należy za pełnomocnika pozwanego. Zwrócić należy uwagę, iż pełnomocnictwo do działania w imieniu innej osoby poza wyjątkowymi wypadkami, które w niniejszej sprawie nie zachodziły, nie musi być udzielane w szczególnej formie, w tym zawsze w formie pisemnej. Zgodzić się należy z poglądem Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonym w wyroku z dnia 03.07.1992 r., I ACr 323/92, OSA 1993/7/47, że pełnomocnictwo można udzielić również w sposób dorozumiany (konkludentny), chyba, że powinno być udzielone w formie szczególnej. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę też na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., II CKN 46/01 wydanego wprawdzie na gruncie reprezentacji osoby prawnej, jednakże sąd zajął się tu problematyką takiej formy udzielenia pełnomocnictwa. Otóż z wyroku tego, który sąd orzekający w pełni podziela wyniki, że można też uznać, że dopuszczalne jest udzielenie pełnomocnictwa w sposób dorozumiany. Za szczególny wypadek dorozumianego pełnomocnictwa uznać należy umocowanie płynące z przydzielenia kompetencji wynikających ze struktury osoby prawnej dla osób zajmujących się określonymi sprawami w określonej jednostce strukturalnej tej osoby prawnej.

Zdaniem sądu do ewentualnego porozumienia w zakresie spłaty należności nie można stosować przepisów o zmianie dłużnika, a co za tym idzie nie ma zastosowania przepis art. 522 k.c. w zakresie formy czynności prawnej. Pozycję pozwanego należy bardziej traktować jako kumulatywne przystąpienie długu, gdzie oprócz dotychczasowego dłużnika pojawia się nowy dłużnik. Zgodzić się należy z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 1287/00, Lex nr 462965, zgodnie z którym umowne przystąpienie do długu może mieć postać zarówno umowy między osobą trzecią a wierzycielem, jak i między osobą trzecią a dłużnikiem. Nie wymaga przy tym formy szczególnej ani też zgody - w pierwszym wypadku dłużnika, a w drugim wierzyciela.

Z tych względów roszczenie było uzasadnione.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tymi normami jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Termin płatności z owych faktur nie był kwestionowany.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c. Powód wygrał w całości sprawę i na należne mu od pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z opłatą sądową od pozwu, opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz poniesioną opłatą kancelaryjną.

ZARZĄDZENIE

(...)